

# Madonna enamorada

Enamorada del marit.  
Dedicada als fills.  
En definitiva, contenta  
amb la vida familiar.  
Als 44 anys la diva del  
rock grava un nou CD,  
'American Life'.  
Ens en fa cinc cèntims  
i aprofita per desmentir  
alguns dels rumors que  
darrerament ha aixecat  
la premsa anglesa  
sobre la seva persona,  
una de les grans icones  
del segle passat i,  
encara, d'aquest.

**E**scolteu! Madonna vol parlar. Prepareu-vos per a un repàs complet sobre el conflicte global, la vida després de la mort i el seu Mini Cooper. Madonna arriba puntual i no té l'aspecte de "la dona més famosa del món". Va vestida de color caldera i antracita, amb un barret *Tweed* calat.

"Hola, sóc la Madonna", diu, amb aire poc elegant, enfilant-se directa cap a un cantó de la nostra taula. Som al Polo Lunge de l'Hotel Beverly Hills, a Los Angeles, no gaire lluny de la mansió que Madonna ha comprat a l'actriu Diane Keaton (diuen que li ha costat 3,5 milions de dòlars). Tot i que Jack Nicholson i Steven Spielberg hi van a sopar sovint, l'arribada de Madonna provoca un tumult. Un cambrer vola immediatament a la seva vora i ella li demana una camamilla amb mel de manera educada però distant. A l'altra banda de la sala, el pianista deixa de tocar durant un parell de minuts i la mira de reüll.

Malgrat la seva roba informal i el seu efímer aire compassiu, Madonna emana una autoestima que intimida. No està prenyada de quatre mesos, com fa poc va insinuar una revista britànica. No va maquillada, té arrugues al voltant dels ulls i de la boca, però als 44 anys encara és increïblement bella.

Madonna s'està a Los Angeles des del darrer octubre. Ha estat treballant en el seu nou disc, *American life*. Com tota la seva música del dos mil, l'àlbum és coproduït per Mirwais Ahmadzai. Abans que es presentés, deien els rumors que aquest anava a ser el disc religiós de Madonna, que tindria un títol hebraic i que mostraria la seva entusiasmada adhesió a la càbala. Però ella declara: "*American life* reflecteix la meva manera de ser i la meva visió del món en aquest moment." L'últim tall del disc es titula "Die another day"; és un tema de la pel·lícula *Bond*, que no ha suscitat

gaire entusiasme. Tot i que l'ha inclòs en *American life*, la cançó no és representativa del seu nou material. Un indicador més fiable d'allò que s'espera del disc podria ser la cançó que li dóna títol –també és el *single* principal–, que uneix ritme techno, teclat líquid, cor acústic i un estrany rap. En part himne de discoteca, en part rock confessional, és un pas endavant respecte de *Music*, l'anterior disc. La resta d'*American life* segueix una línia similar. Darrere del ritme i de les luxurioses orquestracions de Mirwais hi ha onze clàssiques cançons de rock, cadascuna carregada de drama, foscor i sorpresa. "Vam decidir unir els mons de la música electrònica i de l'acústica", diu Madonna. "És un nou pas endavant, mai no he volgut repetir-me, fer el mateix disc o fer la mateixa cosa dues vegades."

Sempre trobarem gent qui afirmarà que hi ha coses en la carrera de Madonna que hagués estat millor no provar ni una sola vegada. Per exemple, seduir un sant de color en el vídeo *Like a Prayer*, o bé fer una fel·lació a una ampolla de cervesa en la pel·lícula *Al llit amb Madonna*. N'hi ha d'altres: l'aventura de caire lèsbic amb Sandra Bernhard, el joc (nu) amb homes (*Vanilla Ice*), dones (*Naomi Campbell*) i animals (en el llibre *Sex*). En definitiva, actes que poden considerar-se poc prudents. La indiferència del públic vol dir que la gent s'estima més escoltar la música de Madonna que aturar-se a indagar en els seus capricis.

"M'inspiren a escriure coses diverses", declara. "Puc estar en una classe de guitarra i em ve la inspiració. O bé Mirwais m'envia música, esbossos sense arranjaments, progressions d'acords bàsics. *American Life* va venir així. Pel que fa a les lletres, la música és com un pot de vidre en el meu cervell. De vegades escric versos lliures. Tinc un diari on anoto les idees que em venen dels llibres i dels periòdics."

Amb la classificació USA dominant el món del pop adolescent, en aquest moment la seva influència és més forta que mai. Artistes com ara Pink, Christina Aguilera i Britney Spears han seguit la seva recepta d'èxit elaborada a base d'ambició destapada i de treball dur. "Quan jo vaig començar eren altres temps", assevera. "Svengalis va estar dels primers que cercava talents: trobar una noieta *mona* que sapigués cantar i després posar-la al mercat... Bé, no dic pas que aquestes noietes no puguin madurar, però no saben cap a on va el món. Tot s'ha homogeneïtzat."

En *American Life* Madonna es troba en plena contradicció amb la seva fama. En el discordant rap que tanca la cançó que dona títol al disc hi ha una llista del personal que treballa per a ella: un advocat, un assistent personal, un agent, un cuiner, tres cangurs, cinc guardaespalles, un entrenador, un estilista i un jardiner. "Sembla un clicé -diu-, però he tingut vint anys de fama i riquesa, i crec que tinc dret a una opinió sobre el que és o no és la felicitat. L'única obsessió d'avui és com esdevenir famós i quanta felicitat hi comporta. Jo dic que això és una bajanada, i qui ho pot saber millor que jo? Quan et passa, al principi et diuen que és molt bonic ser famosa.



Després hi arriba. A Amèrica hi ha la llibertat d'ésser allò que es vol. Tot és bo i positiu, però tan sols funciona si tens una escala de valors, i no sembla que a nosaltres se'ns hagi quedat gaire aquesta escala. L'única cosa que es fa és arribar al cim costi el que costi. És l'atracció de la vida glamurosa. Condueix aquest

cotxe i et faràs famós, posa't aquesta roba i la gent et voldrà veure. Jo també he passat per aquí."

Després de diversos alts i baixos, Madonna continua flirtejant amb la interpretació. L'any passat va estar el seu marit, Guy Ritchie, qui la va dirigir en *Swept away* (*Barridos por la marea* a l'estat espanyol), un *remake* de la comèdia italiana del 1974 amb títol original *Travolti da un insolito destino*. La crítica ha atacat la pel·lícula, un fracàs. "Els crítics l'han pres amb mi i amb tot allò que Guy i jo fem junts", comenta mentre es recol·loca el barret cap a la dreta i es fa endavant amb aire de conspiració. "A Anglaterra tothom l'ha dinamitat sense haver-la vista. És absurd." Llavors, per què continua? "Perquè m'agrada la interpretació, és divertida. Se me'n fot allò que la gent digui de la pel·lícula o de la meua música. No et pots deixar influir en cada decisió que prens."

Quan Madonna tenia sis anys, la seva mare va morir de càncer de mama i ara tracta l'argument en "Mother and Father", el tema més emocionant d'*American Life*. "Aquesta cançó és una manera de fer passar la tristesa i tirar endavant", explica. Afegeix que, des que va morir la seva mare, ha buscat una raó per a viure. "Molts s'ho pregunten, volen sa-

## Moltes banderes i cap granada

A la fi ha arribat també el vídeo. Una Madonna vestida d'oficial (amb escut no identificable) que no crida contra la guerra, sinó que es manifesta en favor de la pau amb un guirigall de banderes de tots els països i amb un gran final dedicat a la de barres i estrelles. Així, el general Tommy Franks després de Bagdad ha vençut també la guerra del vídeo de Madonna. Poder de les bombes? No, senzillament el canvi de direcció a nivell mundial. La guerra va acabar massa aviat per a poder tornar a la primera versió del *clip*. Aquella que Madonna es va obstinar a gravar malgrat la Warner Bros. L'empresa va provar de tot per persuadir-la que canviés aquest videoclip -*American Life*-, perquè era una acusació provocativa contra l'aparell militar i els horrors de la guerra. La diva apareixia vestida amb una insígnia igual a la dels marines i una boina a la manera de Greta Garbo (en *Mata Hari*) i a més llençava una granada a un doble de Bush. Però quan els americans desembarcaven en l'Iraq, Madonna s'ho va repensar i va refer el vídeo per complet. Si canvia la història, perfectament pots canviar també el videoclip. Així,

amb el seu nou disc *American Life*, a la venda des del 22 d'abril als EUA, també apareix la nova versió del vídeo. Després d'enregistrar el primer, Madonna va declarar "Sóc una patriota. Avorreixo la guerra, però faig costat amb tot el meu cor a les tropes involucrades en el conflicte de l'Iraq. No tinc cap intenció d'ofendre ningú, i crec que, per ara, seria un senyal de sensibilitat callar. La granada resulta inofensiva, representa, de mofa, la bomba que fereix o mata. El vídeo és una broma", va assegurar, tot tractant de convèncer molts americans a qui no els agradava aquella actuació, però massa oberta a interpretacions partidistes. "Mai no faré res que vagi en contra de la meua visió del món." A *The Drudge Report*, una pàgina *web* de xafarderies i anàlisi política de dreta, es podia llegir que el vídeo era "la provocació més explícita que fins ara la indústria de l'entreteniment havia produït contra la guerra i contra Bush". Fins i tot Madonna se n'ha convençut. El cop amb la primera versió l'ha fet de tota manera. Amb la segona, pensa en el mercat. A la guerra com a la guerra.

ber per què som aquí. De veritat penseu que la vida tan sols consisteix a nàixer, fer tants diners, trobar algú per casar-s'hi i per tenir canalla i després morir", respon, i continua: "Sempre he estat conscient de la meua mortalitat, perquè quan creixia hi va haver molts morts al meu voltant. La meua mare va morir, el meu oncle va morir, el meu avi va morir... i tots van marxar en un període de temps brevíssim. Quan al 1978 em vaig mudar a Nova York, davant meu van morir de la sida divuit homes. Els vaig veure fer el darrer sospir. Sempre m'he preguntat quin és el sentit de viure o de la vida. Després tens fills, i els estimes tant que penses, Déu meu, si mai els passa res em suïcido. Déu n'és la solució. Si t'has fet totes aquestes preguntes, series un idiota de no voler respostes." I n'ha trobat? "Sí. Tinc la resposta. Estem aquí per compartir, donar, estimar. Quan mors el teu cos físic ja no existeix més, però l'ànima i tot allò que has donat i que has estimat, continua amb tu. Crec en la reencarnació i que a la fi ens unirem tots. Estic segura que aquesta no ha estat la meua primera vida en aquest cos físic i que no serà l'última."

Dues de les coses que més li agraden a Madonna són veure el seu fill ballar nu i estar desperta fins les tres de la matinalda parlant amb el seu marit de "la vida i de les coses". Diu que el matrimoni i la maternitat l'han feta més feliç que mai. De fet, la part central d'*American Life* és una trilogia de cançons d'amor per a Ritchie: "Nothing Fails", "Intervention" i "X-Static Process". La premsa rosa anglesa, però, ha pintat un quadre menys idíl·lic del seu matrimoni. Ha informat sobre baralles als restaurants i de desavinences sobre qui havia de moblar la seva casa. "La premsa no em vol feliçment casada i amb una família. L'amor vertader requereix molt de treball i de vegades hi ha moltes penes, però sempre hi ha esperança: si s'estima algú de debò, costi el que costi s'hi restarà a la vora. Totes aquestes cançons són un reflex d'aquest sentiment. Puc barallar-me terriblement amb el meu marit i estar empipada amb ell de veritat, però mai no acabarà malament perquè crec en l'amor vertader i en la nostra relació." "Durant la filmació de la pel·lícula *In*

# Premis Literaris Ciutat d'Alzira 2003

XV Premi de Novel·la  
Ciutat d'Alzira

18.000 €

IX Premi Europeu  
de Divulgació Científica  
Estudi General

15.000 €

V Premi d'Assaig  
Mancomunitat  
de la Ribera Alta

18.000 €

VIII Premi Bancaixa  
de Narrativa Juvenil

12.000 € guanyador

2.500 € finalista

VIII Premi  
de Narrativa Infantil  
Vicent Silvestre

3.100 €

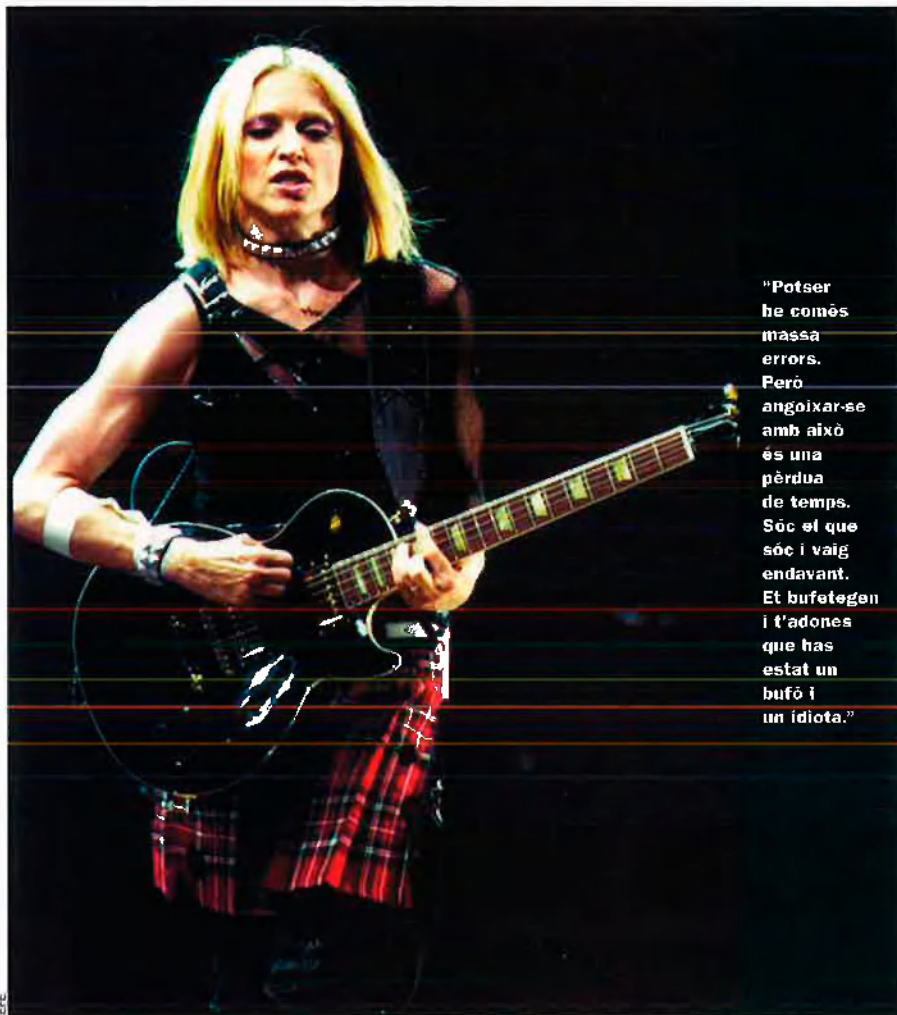


AJUNTAMENT D'ALZIRA  
REGIDORIA DE CULTURA

El termini d'admissió d'originals finalitza  
el 15 de setembre de 2003

Podeu sol·licitar les bases a l'Ajuntament  
d'Alzira o consultar-les a Internet:

[www.alzira.intoville.net](http://www.alzira.intoville.net) - [www.bromera.com](http://www.bromera.com)



"Potser he comès massa errors. Però angoixar-se amb això és una pèrdua de temps. Sóc el que sóc i vaig endavant. Et bufetegen i t'adones que has estat un bufò i un idiota."

bed with Madonna va declarar que Sean Penn era l'amor de la seva vida. "Però llavors encara no havia trobat el Guy, no?", respon amb èmfasi teatral. "Creia saber el que era l'amor quan em vaig casar la primera vegada. Aquest és un altre somni del qual m'he despertat. L'amor no és allò que tu creus que és." Llavors, com defineix l'amor, vostè? "La idea de donar només per donar, sense rebre res a canvi, això és allò que jo he entès de l'amor incondicional. No és una bestiesa, no és qualsevol cosa amb què et pots divertir, no és tan sols sentir-se atreta sexualment per algú o pel seu talent. És molt més que tot això. Francament, abans de trobar el Guy jo era un desastre pel que fa a les relacions, no donava gaire. Tenir fills i enamorar-se de veritat et fa canviar de cap a peus."

Madonna explica haver somniat que un partit nazi prenia el control d'Amèrica, hi havia toc de queda i el menjar es-

tava racionat. Els jueus havien de portar unes bandes al braç amb l'estrella de David. Ella era una combatent de la resistència. L'última cosa que recorda del malson és una trobada clandestina amb el seu cunyat, el cantant de country Joe Henry. Per una feliç coincidència, en el vídeo del single d'*American Life*, Madonna interpreta una combatent de la resistència: la seva gent ho ha pres com una profunda declaració contra l'error moral de la guerra a l'Iraq, però Madonna és circumspecta. Admet que "és una declaració contra la guerra, però no necessàriament contra aquesta guerra. Al món sempre hi ha unes trenta guerres en curs i joestic en contra de totes". Sean Penn, el seu exmarit, ha estat menys ambigu. Al desembre va estar a l'Iraq i en tornar va escriure una carta oberta al president George W. Bush criticant la seva manera d'ocupar-se del conflicte. "Sean és un dels pocs -afirma-, millor

per ell. Molts famosos abaixen el cap, ningú no vol ser impopular."

Madonna i la seva família (Guy Ritchie i els fills, Lourdes, de set anys, i Rocco, de dos) han estat a Califòrnia durant els darrers sis mesos. Ella assegura que tornaran aviat a Anglaterra, li manca el seu cotxe, un Mini Cooper. "M'estimo el meu Mini Cooper -declara somrient-, em fa massa por conduir un cotxe gran a Londres; els carrers són tan estrets que sempre tinc por de topar amb la gent dels dos costats." Diu que la vida a Los Angeles és tranquil·la. Durant els darrers dos anys ha pres classes de guitarra, que copeja per divertir-se al ritme de Neil Young, dels Radioheads i dels Smiths. Ara es llegeix el nou llibre de Hunter S. Thompson *Kingdom of Fear i Chemical Pink*, una obra sobre culturistes. La seva vetllada ideal: quedar-se a casa amb Guy, sopar i pel·lícula. "No m'he emborratxat des del meu natalici, el 16 d'agost de l'any passat. Sóc Miss Responsabilitat. Que si he d'anar al llit, que si he de treballar demà, que si no puc beure gaire. Em controlo molt el consum d'alcohol."

Assegura que amb els fills és igualment disciplinada. A cap dels dos se'ls permet veure la televisió, o la "capsa verinosa", com l'anomena ella. "Tracto d'estimular-los perquè pensin per ells. Els donem llibres per a llegir en lloc de tele. El meu fill encara no va al col·legi, però som conscients dels riscos a què s'exposa la nostra filla. Hi haurà coses que demanarà sense obtenir-les. Si vol un parell de sabatilles Nike no li preguntaré d'entrada, però no tindrà deu parells. Ha d'acceptar-ho." Li objectem, però, que entre totes les persones del món Madonna és la menys adient per a dir-li a una filla: no pots sortir al carrer vestida així. "I tant que li ho dic", respon creuant els braços. Li preguntem quan ha estat la darrera vegada que no l'han reconeguda. "Quan vaig anar a per la meva filla al col·legi. Algú em va agafar i em va preguntar on era la seva mare. Creien que l'estava raptant."

Si es mira la seva vida, hauria actuat de manera distinta sabent com és ara? "Potser no hagués comès tants errors. Però angoixar-se amb això és una pèrdua de temps. Sóc el que sóc i vaig en-

## Cicló milionari

En vint anys, Madonna ha venut 140 milions de discos. Te dues recopilacions de *singles* que han estat enregistrades 32 vegades i, tanmateix, sempre han tingut èxit. Al 2001, pel seu sostenidor en punta es van pagar 23.850 dòlars en una subhasta *on-line*. L'any passat, Veronica Louise Ciccione, nascuda el 1958 a Detroit, va admetre haver guanyat 36 milions de dòlars. Al seu debut en el 1983 amb l'àlbum *Madonna*, la futura estrella ja era reina de les discoteques de Nova York. L'èxit mundial li arriba amb *Like a Virgin*, el 1984, i a l'any següent amb *Material Girl*. Debuta llavors al cinema amb *Buscant la Susan desesperadament*, la seva interpretació més lluïda, juntament amb *Evita*, el musical d'Alan Parker de 1996.

Al disc *True Blue* (1986) pertanyen els dos *hits*: *Papa don't Preach* i *La Isla Bonita*. Escàndols, amors i xafarderies ajuden l'èxit de *Like a Prayer* i dels àlbums que segueixen. *The immaculate collection* és de 1990, de 1992 *Erotica* i dos anys després presenta *Bedtime Stories*, un disc astut en què Madonna sembla voler oblidar els escàndols desencadenats arran de la publicació del llibre *Sex* (1992). Als quaranta anys i després de la primera filla, Lourdes, arriba un àlbum més bonic i compromès, *Ray of Light* (1998). Al 2000 apareix *Music*, un disc amb ritmes disco. Amb *What it feels for a girl*, al 2001, inicia la col·laboració amb Guy Ritchie, que esdevindrà el seu marit i pare del seu segon fill, Rocco. Tots dos, després d'haver passat un període a Londres, viuen a Los Angeles.

davant. Et bufetegen i t'adones que has estat un bufó i un idiota." Riu i continua: "I jo he estat un bufó i una idiota fins els quaranta anys."

**Paul Rees**

© L'Espresso - EL TEMPS  
Traducció: Isabel Albarracín



## XVIII PREMIS LITERARIS CIUTAT D'ELX

### Bases Generals

1. L'Institut Municipal de Cultura de l'Ajuntament d'Elx convoca els Premis Literaris Ciutat d'Elx, segons les bases generals i particulars de cada premi.
2. Les Obres aspirants a aquests premis hauran de ser escrites en català-valencià-balear.
3. Als originals haurà de figurar el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor acompanyats d'una declaració formal en que es faça constar que l'obra no ha estat premiada en cap altre certamen.
4. Aquests premis són indivisibles i podran ser declarats deserts si el jurat considera que no reuneixen les característiques o la qualitat suficient per ser adjudicats.
5. Les obres aspirants a aquests premis hauran de ser presentades a l'Institut Municipal de Cultura de l'Ajuntament d'Elx, carrer dels Sants Metges, 3 (Edifici Gran Teatre). 03203 Elx, telèfon 966.61.13.50-Fax 966.61.09.92, fins al dia 27 de juny de 2003.
6. L'organització, una vegada tancat el termini de recepció de les obres, farà públic el nombre i la composició dels diferents jurats, els quals hauran de deliberar sobre totes les obres presentades. La votació final tindrà lloc el dia 26 de setembre de 2003.
7. Els originals presentats i no premiats podran ser retirats pels autors o persones autoritzades per aquests en el termini de 2 mesos a partir del lliurament oficial dels premis. L'organització no es responsabilitza de les pèrdues originades pel transport.
8. Els concursants, pel fet de ser-ho, accepten íntegrament el contingut de les bases generals i particulars que regeixen aquests premis. En cas de dubte sobre la interpretació de les bases, cada jurat decidirà allò que considere més just d'acord amb l'organització.

### Premi de Narrativa «Antoni Bru»

1. Hi podran concórrer tots els escriptors que ho desitgen, amb obres inèdites de narrativa: contes, novel·les, memòries, etc.
2. Els originals, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, hauran de ser presentats per triplicat i tindran una extensió de 150 a 200 fulls de dina quatre.
3. Aquest premi està dotat amb 6.000 euros, quantitat que correspon als drets d'autor dels primers 2.000 exemplars que l'editor podrà realitzar en una o en diverses edicions. L'obra guanyadora serà publicada per l'editorial Tres i Quatre, després de formalitzar el corresponent contracte.
4. L'import del premi es farà efectiu a l'autor el 9 d'octubre de 2002.

### Premi de Poesia «Festa d'Elx»

1. Hi podran concórrer tots els escriptors que ho desitgen, amb obres inèdites de poesia, admetent-se la prosa poètica.
2. Els originals, mecanografiats a doble espai i per una sola cara, hauran de ser presentats per triplicat i tindran una extensió mínima de 50 pàgines i màxima de 100.
3. Aquest premi està amb 3.000 euros, quantitat que correspon als drets d'autor dels primers 2.000 exemplars que l'editor podrà realitzar en una o en diverses edicions. L'obra guanyadora serà publicada per l'editorial Tres i Quatre, després de formalitzar el corresponent contracte.
5. L'import del premi es farà efectiu a l'autor el 9 d'octubre de 2003.

